

kastje af, dat pas gewreven was, op het kamertje van Nelia, de meid,” antwoordde een slagersvrouw.

„Een spiegel is een spiegel,” zeide het bakkersvrouwje, de ongeloovige slagersvrouw den rug toekeerend en dan tegen de dikke boerin geheimzinnig fluisterend: „Ze zeggen, dat vrouw van der Mark haar eigen al te kort wou doen, maar die oude nicht moet tusschenbeide zijn gekomen en dokter heeft een liefdezuster meegebracht. Ze moet zwaar ziek wezen, typhus, hoor ik. Afijn, nou heeft ze er ten minste geen weet van, maar, zie je, als ze beter wordt, dat opbergen. Jan’s kleeren kan Steven krijgen, maar zulk meisjesgoed en dan die akelige stilte van dat Heihuis.”

„Met wie woont ze er eigenlijk?” vroeg vrouw De Weert.

„Wel, met nicht Matje, dan Nelia, de meid en de twee knechts, oude Bas, die ook herder is, je weet wel, hij loopt zoo mal en Berend, die alles met behulp van Jan deed zoo’n jongen van veertien jaar werkt al heel wat. ’t Is een gemis, hoor! Dominee sprak toch zoo akelig mooi bij de twee open graven.”

„Wat zei hij?”

„O, hij hield een heele preek. Hij nam Stevens hand in de zijne en zeide, dat hij nu moeders troost was, dat hij later haar beschermer moest worden, braaf oppassen en... nou, ik weet alles ook zoo niet meer, maar ’t kind was er heelemaal kapot van. Wat heeft zoo’n jongen het ook eenig, alleen op die hei, zoo’n hals. Ik zou ’t schaap graag bij me nemen als zijn moeder te vallen kwam.”

„Ga je nog naar het Heihuis om eens met haar te praten?”

„Och, neen, nou ze ziek is, ze herkent niemand, later misschien . . . . .

Een fijn, groen waas was over de boomen en het gras bedekt met madeliefjes. Met de handen in haar schoot en met oogen, die toch niets zagen, keek de boerin van ’t Heihuis naar den Zandweg, die naar de straat voerde of naar de akkers met winterkoren.

„Ben je blij, moeder”, vroeg Steven, „dat je weer buiten zit?”

Eerst scheen ze het niet te hooren, doch zich langzaam omkeerend alsof ze niet scheiden kon van het vergezicht vóór haar; „Ja, kind, ’t is lekker zacht.”

„Ik ben zoo blij, dat je weer op bent, dat de zuster weg is, o, ’t was alles zoo naar!” en met huivering dacht hij aan de dagen achter hem.

’t Allervreeselijkste was geweest, toen een man met een wagen ’t erf kwam oprijden, toen hij met nicht Matje fluisterde en ineens al die verwarde geluiden, moeders gillen. Zijn eigen benauwd gevoel, toen Jan en Mieke stijf en roerloos uit den wagen werden getild en even daarna op de deel lagen uitgestrekt met strakke, vreemde gezichten en ijs aan hun kleeren... daarna de begrafenis... dokter die iederen dag kwam en altijd fluisterde... Toen... alleen naar school en alle kinderen waren zoo vreemd en verlegen of heel vriendelijk tegen hem, zóó akelig vriendelijk, dat hij begon te huilen. Hij hilde den ganschen dag: ’s avonds om Mieke en Jan en moeder en omdat hij zoo